

תת"ע 2661/08/18 - מדינת ישראל נגד בוריס קרמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2661-08-18 מדינת ישראל נ' בוריס קרמן
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פינצ'י

המאשימה

נגד

בוריס קרמן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.2.18, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה בחוסר זהירות (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: באמצע הנסיעה אני התעטשתי ולקחתי מפית וניקיתי את האף, הסתבכתי כזה. היה לי דברים שלא קשורים לטלפון בכלל. הטלפון לא היה על הרגל שלי, הוא היה בכיסא לידי מתחת לשמיכה. הרכב שלי גבוה מאוד. זה רכב חדש עם דיבורית ורמקול. לא היה טלפון. זה נכון שקצת סטיתי מהנתיב. בזה אני טעיתי. נפלו לי גם המשקפיים. הייתי בנתיב הימני, לא נסעתי הרבה, אולי 200-300 מטר, זה ליד הבית שלי. אני ראיתי את הכביש. אני הייתי בזהירות".

ביום 20.12.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אלי אמסלם, עורך הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 1.2.18, בסמוך לשעה 16:33, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 114.5, נצפה על ידי עד התביעה, שנסע על אופנוע משטרתי, על השול הימני, כאשר הוא מביט מטה, תוך שהוא מרכיב משקפיים, אל עבר טלפון נייד לבן, עם כיסוי שקוף, שהיה מונח על רגלו הימנית ובמהלך

הנסיעה, סוטה מעט מנתיבו.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני לא דיברתי ולא הסתכלתי".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא הביט לעבר טלפון נייד ולא עשה בו שימוש כלשהו. לגרסתו, הטלפון הנייד היה מונח מתחת לחולצה, על מושב הנוסע הקדמי ואילו הוא, נאלץ לעשות שימוש במפית לבנה, כדי לקנח את אפו וכשהניח את המפית בפח, נפלו משקפיו והוא התכופף מטה, להרימם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד נסע לצד רכב הנאשם, על גבי אופנוע משטרתי, כאשר שדה הראיה שלו לתוך רכב הנאשם אינו מוגבל בדבר והוא משקיף לתוכו, מגובה האופנוע, ללא הפרעה. העד תיאר את המשקפיים שהרכיב הנאשם, את האופן בו הונח הטלפון הנייד, את הטלפון עצמו, את האופן בו מבטו של הנאשם היה מופנה לעבר הטלפון וכן, את סטיית הרכב ימינה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית. יודגש, כי הנאשם הודה, כי סטה מנתיב נסיעתו.
3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין, שכן, לא השכיל להציג גרסה אחידה ועקבית. במועד ההקראה, טען כי "הסתבך" כאשר מחט את אפו עם מפית והטלפון הנייד, היה מתחת לשמיכה על הכיסא. לעומת זאת, בבית המשפט, טען כי כאשר הניח את המפית בפח, נפלו משקפיו והוא התכופף להרימם ואילו הטלפון הנייד, התעטף הפעם בחולצה ולא בשמיכה.
4. משהודה הנאשם כי משקפיו נפלו במהלך הנהיגה והוא התכופף להרימם וכן, כאמור לעיל, הודה כי סטה מנתיב נסיעתו, די בכך כדי להוכיח את יסודות העבירה, גם ללא קשר לטלפון הנייד.

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי

שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה,

מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראיה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז שבט תשע"ט, 23 ינואר 2019, במעמד הצדדים